

Mar Font

Tu voldries ser el meu avi?

Il·lustracions de Mercè López

Una idea que fa aigües

El timbre sona tres cops.

En Pol s'ha quedat amb els ulls clavats a l'agenda mentre els seus companys i companyes de sisè arrossegueu les cadires i s'aixequen. Amb lletra petita hi ha escrit la feina. La Catalina els ha demanat que pensin en un projecte de final de primària i de seguida se li ha acudit que podria construir un vaixell pirata. Però la idea ha fet aigües quan la mestra ha dit que haurien de triar algú que els ajudés a dur-lo a terme.

Per les finestres entren les converses dels que s'esperen a la porta de l'escola de Rissar de Mar.

—Que no reculls? Vinga, que marxem —li diu la Carlota.

En Pol s'aparta la trena fina que li penja pel costat dret de la cara, s'aixeca i entafora l'agenda i dos llibres dins la motxilla. Es gira cap a l'amiga del darrere i pregunta amb els ulls rodons ben oberts:

–Anem a l'espigó?

–No puc... Em ve a buscar el meu avi i m'acompanya al dentista, que... avui em toca tortura...
–diu la Carlota tot recollint-se els cabells negres i llisos.

–Oh... Llàstima. Hauria estat divertit. Fa vent i les onades picaran fort contra les roques –explica en Pol tot penjant-se la motxilla a l'espatlla dreta.

–Maleïts ferros! –es lamenta la Carlota mentre comencen a baixar les escales.

–Un altre dia hi anem! –la consola en Pol i li regala un somriure que mostra la separació de les dues incisives superiors centrals.

Tres nois d'ESO els avancen corrents pel costat. Un d'ells assenyalava en Pol. Els tres grans s'aturen al replà i els barren el pas. En Carles, que fa un pam i mig més que en Pol i li porta dos cursos, els etziba:

–Mira-te'ls, quina parelleta! Ah, espera! O sou dues nenes? Però si és el capità Espàrrec, que estàs prim com un espàrrec! –Estira la trena d'en Pol, l'aguanta uns segons enlaire i al final, fent una

ganyota, li aparta enrere els cabells marrons llargs i llisos, que li arriben a les espatlles.

—No ens fas por! Et creus molt gran perquè vas a l'ESO. Però ja tenim dotze anys, i el curs que ve també hi anirem nosaltres! —es defensa la Carlota fent pujar les ulleres de pasta que li han relliscat fins a la meitat del seu nas rodó.

En Carles exagera una cara de por. Després es posa a riure, fa veure que mou les ales com una gallina i diu:

—Què fareu? Anireu a explicar-ho al papa i a la mama? Ai, no, que tu no tens pare —afegeix fent el ploricó acostant-se a en Pol. Després es tomba cap els amics i aixeca la mà perquè la facin xocar amb les seves.

Abans de sortir per la porta principal de l'escola, en Carles es gira i, en comprovar que en Pol el mira, li dedica un somriure victoriós i fa veure que s'aparta els cabells enrere. Un dels dos amics esclata a riure i frega els cabells curts i rinxolats d'en Carles.

—No li facis cas... T'has quedat blanc de cop! —li diu la Carlota.

En Pol es nota un nus a la gola i no pot parlar. S'estira la samarreta verda, que sembla que se li enganxi al cos prim.

Un cop al carrer, els crits s'eleven fins a les fulles més altes dels plataners que fan fila davant

dels murs de color beix que protegeixen l'escola. La Carlota ja ha trobat el seu avi i la Puça, que remena la cua i li llepa la mà.

—Adeu, Pol!

En Pol aixeca el dit polze, on duu un anell platejat amb petites calaveres planes que omplen tot el cercle. Pensa que la seva amiga té una veu dolça com un gelat de maduixa.

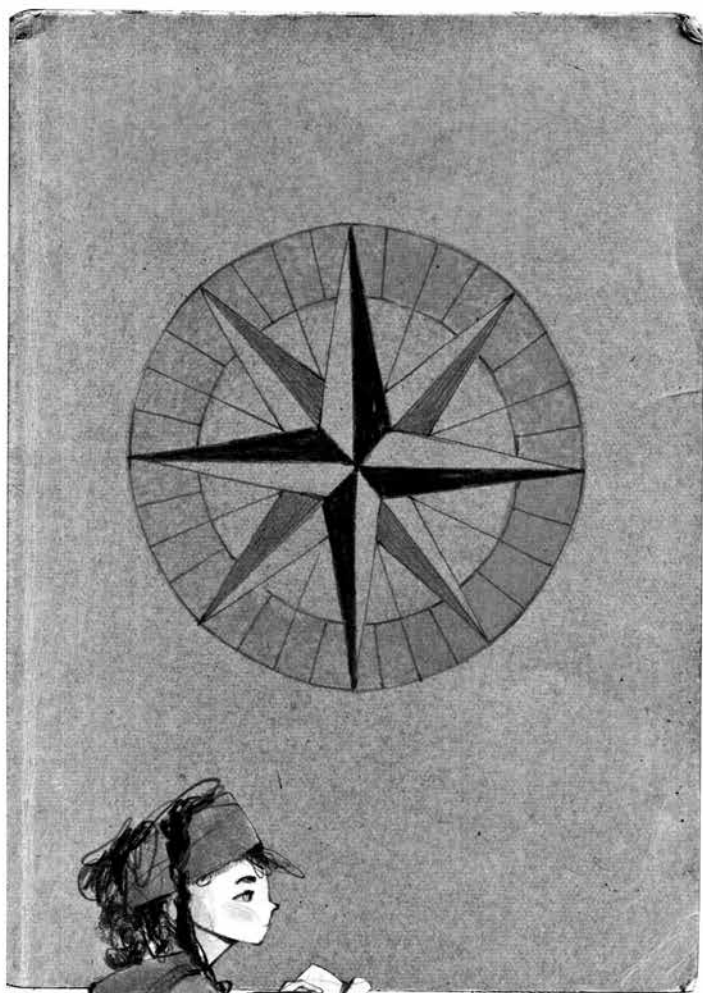
Nens i nenes corren amunt i avall. En Pol es queda plantat i ho observa amb els ulls ben oberts, com dos ulls de bou emmarcats per unes pestanyes llargues. Es fixa en els avis. El de la Carlota té els cabells com la neu, i sempre descansa, amb suavitat, una mà sobre el cap de la neta.

Sense adonar-se'n, s'ha quedat sol davant la porta de ferro de l'escola. Es cargola la trena amb el dit índex, prim i llarg, i aixeca el cap en direcció al cel. Uns núvols espessos com de cotó fluix cobreixen l'edifici. Li ve un calfred i sent una buidor dins la panxa, i això que no té gana, pensa. Les fulles dels plataners dansen amb un vent suau. Fa girar l'anell de les calaveres, es mossega el llavi i s'enfila a la barana que separa la vorera dels cotxes. Fent equilibri amb els braços ben estesos recorre el tram que queda de carrer. Finalment fa una tombarella a l'aire i, quan torna a tocar de peus a terra, arrenca a córrer cap a la platja, cinc carrers més avall.

En Pol salta de pedra en pedra fins a arribar a la punta de l'espigó, s'asseu i treu de la motxilla un bolígraf i un quadern de tapes marrons desgastades amb el dibuix d'una rosa dels vents. Ressegueix amb els dits les lletres daurades que sobresurten: QUADERN DE BITÀCOLA. El va començar quan en Bastià l'hi va regalar. Cada cop que l'agafa pensa en ell. L'obre per la cinta blava que marca l'última pàgina escrita. Té la necessitat d'explicar-hi el que ha passat avui a l'escola.

Divendres 10 d'abril

Recordo les tardes que passàvem junts. Fa olor de mar, la que t'agradava, i avui hauria estat un bon dia per sortir a navegar. T'enyoro. Ja fa dos anys que te'n vas anar. Em vas ensenyar a navegar l'estiu que ens vam conèixer ara farà quatre anys. Jo esperava la Tina fent un castell de sorra i tu preparaves la teva barca. Em vaig acostar per parlar amb tu i des d'aquell dia ens vam fer molt amics. Sempre em deies que semblava un periodista, amb tantes preguntes que et feia. Veig la teva mallorquina aquí a la platja que va descolorint-se com si volgués desaparèixer, també. Jo seguiré escrivint al quadern, com tu em deies, hi anotaré el que sento, el que penso... Així em sembla que encara hi ets. Ja

tinc dotze anys, i em deies que era una bona edat per fer-me mariner.

Avui m'he enrabiad a l'escola perquè ja no hi ets. La mestra ens ha dit que s'acosta el final de curs i que tenim dos mesos per fer el projecte de final de primària. Sisè no és fàcil, però diu que així, si treballem molt, no ens costarà tant el canvi a secundària. La Catalina ens ha posat de deures per dilluns que pensem en un tema que ens agradaria per al projecte i una persona, que no sigui de l'escola, que ens faci d'ajudant. Ha dit: el pare, la mare, un avi, un germà o germana, un familiar... Qui ens sembli més adequat. De seguida he buscat si algú em mirava amb cara de pena com dient, en Pol què farà si no té ni pare, ni avis, ni germans. Per sort ningú em mirava i he respirat fondo. El tema ja el tinc clar, però no entenc per què ens cal ningú. Ja m'espavilo jo sol. També he pensat en tu... Si hi fossis et demanaria si voldries ser el meu ajudant, i em diries que sí, i potser m'esperaries a la platja per anar amb la teva mallorquina junts, o potser em vindries a esperar a la sortida de l'escola i et trobaria de seguida perquè el teu barret de palla sobresortiria entre els altres caps. Però no hi ets. I m'enrabió per malalties que no tenen cura, i m'enrabió perquè no sé qui triar com a ajudant. Tothom parlarà del pare, de la mare, de l'avi, de l'àvia, dels germans... I jo què diré? No tinc pare i la Tina té molta feina

i diu que no tinc avis perquè tots són morts i no tinc tiets ni tietes i tu vas morir i... No vull que tots se'm quedin mirant. No vull ser l'únic que no té ajudant. I OUDIO EN CARLES!

En Pol guarda el quadern a la motxilla i se la penja a l'esquena. Salta a la roca que hi ha més a prop del mar i tanca els ulls amb força. Els esquitxos de les ones en picar amb la pedra són com les llàgrimes que voldria que li rodolessin galtes avall.